

Тълото ѝ потрепера и се изопна въ конвулсии, отъ устата ѝ потече черна, съсирена кръвъ.

— Умрѣ! — процеди злобно единиятъ.

— Не, жива е още, вардѣ се! — предупреди другиятъ, като я заобиколи и огледа отъвредъ. — Сега е най-опасна; както лежи, може да скочи и да те захапи...

— Ба, скочи тя каквото скочи вече!

На крачка отъ тѣхъ стоеше приклекло кучето. То бѣше все още настрѣхнало отъ възбуда, лижеше разкървавената си, плешка и рѣмжеше зло. Заприниждаха хора. Заобиколиха вълчицата, оглеждаха я, чудѣха се. А първитѣ двама бѣха вече предъ входа на леговището. Единиятъ се приведе и надникна.

— Охо, ето ги, вжтре сж. Шестъ!

Той брѣкна съ желѣзната гега и измѣкна едно отъ малкитѣ. Но вълчето пропѣлзѣ назадъ; овчарѣтъ подскочи и сложи кракъ върху шията му. Малкото се дръпна, зарови съ четири крака, но звукъ не издаде.

— Всички сж такива: да го пребиешъ, гласъ не издава. Не е като кучето.

— Човала! По-скоро дайте тукъ човала! Марине, дръжъ!

Единъ младъ момѣкъ се хвърли и улови вълчето за главата. Донесоха човали, свързаха въ тѣхъ и другитѣ петъ малки.

Гората огласяха весели викове. Победата бѣше пълна. Победи човѣкътъ.

(Следва)

